Ч. 61. Четвер 31 (18) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — О палату льордів в Англиї. — Справи балканьскі.

Сьвяточні ферії парляменту потревають після донесеня Neue fr. Presse більше менше до 14 цьвітня. Ще не певна річ, чи именно в тім дни відбуде ся перше посьвяточне засіданє палати, але наради не будуть довше тревати як тиждень, бо вже 24 цьвітня припадає цьвітна неділя після грецкого обряду і тоді прийде знов перерва.

З початком мая парлямент приступить до дальших нарад, але й тепер на недовший час, бо з причини Зелених сьвят, припадаючих дня 15 мая, треба буде працю парляменту відложити третий раз. Непевна також річ, чи взагалі з початком мая буде парлямент взагалі працювати, бо може бути, що на той час удасть ся довести до спосібности праці в ческім соймі. На кождий случай парлямент займе ся полагодженем своїх задач аж в літній сесиї, яка розпічне ся тиждень по Зелених сьвятах.

Однако мимо того правительство хоче, аби також часу між Великоднем а Зеленими сьвятами не змарновано. Єсть именно намір, аби именно в тім часі полагоджено три дуже важні предложеня. Именно іде тут о предложенє кредитове, о службову прагматику урядників і о ухваленє нового реґуляміну парляменту, котрими н. Президент міністрів після N. fr. Presse, хотів би займити палату в згаданім часі.

Що до предложеня кредитового, кажуть в добре обзнакомлених з тою справою кругах, що перше читанє того предложеня прийде на дневний порядок зараз першого засіданя палати. Загально думають, що предложенє о позичці не стрітить ніяких поважних перепон.

Також друга точка проґрами, службова прагматика урядників, має як найскорше дістати ся під наради і після всякої імовірности буде скоро полагоджена.

Найбільша непевність єсть що до зміни реґуляміну. В теперішній хвили годі предвидіти, що з тим предложенєм стане ся, бо сторонництва мають дуже ріжні погляди в тій справі. Можлива річ, що той закон зовсім не прийде під наради в міжсьвяточній сесиї і що в тім часі палата займе ся лиш предложенями о позичці і прагматиці. Натомість богато часу до праці полишить ся комісиям.

Велике враженє в угорских політичних кругах зробило відкритє подане „Pester Lloyd-ом", котрий виказав, що на десять чи вісім днів перед звістною бучею в соймі партия Юшта жертвувала свої услуги правительству під услівєм, що одержить в заміну деякі міністеріяльні теки.

Часописи в дуже острий спосіб осуджують неморальність тої тактики, котра готова була би іти на руку правительства, коли би дістала ся до керми, а по відкиненю своєї оферти правительством хопила ся насильства.

Не довіряючи „Pester Lloyd-ови", обернув ся „Magyar Hirlap" телефонічно з запитанем до президента міністрів ґр. Кін-Гедерваріого, що перебував на сьвятах в своїй маєтности Гедервар. Ґр. Кін вповні потвердив донесеня „Pester Lloyd a", простуючи лиш деякі подробиці. Именно партия Юшта хотіла співділати з правительством в услівєм, що сойм не буде розвязаний, що задля попередного порішеня тої справи було неможливе.

Сторонництво Кошута оголосило дня 26 с. м. свій виборчий маніфест до виборців.

На вчерашнім засіданю англійскої палати послів президент міністрів Аскіт предкладаючи

---

29)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Маррията.

(Дальше).

Якийсь понурий, непривітний чоловік, котрого Франціско в часі свого попередного побуту на шунері не бачив, прийшов до него, аби виповнити приказ капітана. Розкував Франціска з кайданів і завів до каюти капітана. Капітан встав і замкнув двері.

— Я не надіяв ся знов тебе тут побачити, Франціско — сказав Каін.

— Вірю вам — відповів Франціско сьміло — але ви маєте мене знов в своїх руках і можете тепер зімстити ся.

— Не маю ніякої охоти мести супротив тебе, Франціско; я був би не допустив, аби тебе так висаджено, як то зробив Гевкурст, колиб я був міг о тім дізнати ся. І тепер, коли наша виправа в твоєї вини не удала ся, не чую до тебе ніякого гніву, хоч тяжко мені прийде оборонити тебе перед ненавистию других. Справді Франціско, я тішу ся, що бачу тебе живим і я тяжко жалував за тобою.

При тих словах подав єму Каін руку; але Франціско схрестив руки на грудях і мовчав.

— Чи ти рішучо непримиримий? — спитав капітан — ти знаєш, що я говорю щиру правду?

— Я знаю, що говорите правду, капітане Каін; бо ви надто неустрашимі, аби говорити неправду; а що до мене самого, то я впевняю вас, що всьо вам прощаю, що лиш хочете, але тої руки не можу приймити і не можу ще покінчити мого рахунку з вами.

— Чогож ти хочеш більше? Чиж ми не можемо стати знов приятелями? Я не вимагаю вже від тебе, аби ти лишив ся на кораблі. Можеш свобідно іти, куди хочеш. Ходи, Франціско, подай мені дружно руку і забудьмо, що стало ся.

— Ніколи! — скрикнув Франціско голосно — то може рука, на котрій — єсть кров моєї матери. — Ніколи!

— Ні, на Бога, ні — скрикнув Каін. — Ні, так зле не єсть, аби ти міг то по правді сказати. В гніві ударив я твою матір, то правда. Я не хотів їй нічого злого зробити, але стало ся; она померла. Не хочу перечити — то я зробив; але я жалував і жалую за нею, бо я любив єї, так як тебе люблю. То був один скорий і нерозважний удар — говорив Каін, мов би до себе самого і не гадаючи в тій хвили о Франціску, закрив лице рукою. — Той удар зробив мене тим, чим я тепер є. Аж впаслідок утрати тої женщини став я на всьо рівнодушний.

— Франціско — сказав Каін дальше, обертаючи ся до молодця — я був злий, дуже злий, але не був розбишакою, доки твоя мати жила. Але тут лежить якийсь проклін на мені: що я найбільше любив, мусів з тим найгірше поводити ся. Я любив твою матір як нічо в сьвіті — а она мусіла від мене терпіти найбільшу муку, а вкінци з моєї вини померти. По твоїй матери — котрої память вічно шаную — вічно люблю — але дрожу, коли на неї погадаю — і она являє ся мені кождої ночи. По твоїй матери любив я тебе, Франціско — бо ти маєш ангельску душу, як она; але й в тобою також поводив ся я зле. Ти оправ ся мені і зовсім справедливо. Коли би не була правда по твоїй стороні, то я був би собі нічо не робив з того; але було противно і то доводило мене до скажености — твої обжалованя за дня і твоєї матери в снах.

Франціско був тронутий; коли не щирий жаль, то бодай пригнобленє промовляло з Каіна.

— Справді жалую вас — відозвав ся Франціско.

— Ти мусиш дати ся ублагати, Франціско, мусиш стати моїм приятелем! — сказав Каін, подаючи єму знов руку.

— Не можу тої руки приймити — она аж надто облита кровію — відповів Франціско.

— Добре, так само була би сказала й твоя мати. Але послухай мене, Франціско — сказав Каін, знижуючи голос до шепоту, аби єго хто инший не почув. — Я вже утомив ся тим житем — може й жалую за мої гріхи — хочу то житє покинути — я укрив богатства там, де би їх ніхто не шукав. Скажи мені, Франціско, хочеш разом зі мною покинути той корабель і вести відтак зі мною щасливе і спокійне житє? Поділиш ся відтак зі мною. Чи ти вдоволений тим?

резолюциї правительства, дотикаючі реформи палати льордів, підніс, що правительство признає потребу двох палат, однако теперішна ситуация дуже невідповідна. Правительство не бажає собі зрівнаня палати низшої з висшою, бо хоче перший полишити законодавство. Палата льордів не може опирати ся на дідичпости лише на підставах чисто демократичних. Боронячи предложень правительства, заявляє, що резолюциї ним внесені зроблять конець безхосенному замішаню і суть одиноким конституцийним кроком до розвязаня кризи. Аби покінчити з нею, треба палату панів розвязати і именувати нових льордів. Право вета палати льордів не може на дальше удержати ся.

Гостині болгарского короля Фердинанда в Константинополи не приписують там великого політичного значіня. Для Македониї король Фердинанд очивидно нічого не вдіє, бо македоньске питанє уважають молодотурки своїм внутрішним і не позволяють нікому мішати ся до него. Вісти, що болгарский король буде домагати ся автономії для Македониї, розуміє ся неправдиві, бо він надто добрий політик, щоби мав ставити таке жаданє, а противно скорше Турки будуть жадати, щоби Болгари до македоньских справ на мішали ся.

Поминувши македоньску справу було досить справ до обговореня в часї побуту короля Фердинанда в Константинополи. І так пекучим є питанє урегульованя непевної болгарско-турецкої границї, особливо у вехідній Ромелії: Болгари бажають дуже получення зелїзничих болгарских сітий з турецкими, бо доси лиш в однім напрямі було получене, а Турки з обави перед впливом Болгарів в Македониї не хотіли туди допустити до зелїзничого полученя. Тепер однак вже не противлять ся сему. Також були порушені справи торговельно політичних відносин, бо хоч Болгария вже самостійна, то однак ті відносини все ще мають давне значінє, а о скілько Болгари перадї були з турецкої зверхности, о стілько вдоволені були з економічних користий, випливаючих з тої зависимости. Тепер се буде мусіло змінити ся і Болгари будуть старати як найбільше виторгувати, за що однак будуть мусїли поробити Туркам ріжні уступства під політичним взглядом, в першій мірі що до болгарско-македоньскої пропаганди.

Новинки.

Львів, дня 30 марта 1910.

— **Відзначеня.** П. Іван Борис, купець в Перемишли, именований Мiнїстерством справедливости в порозуміню з Міністерством торговлї цїсарским радником з обовязком повнити уряд фахового судиї. — Офіциял канцел. в Перемишли Лев Верига Височаньский-Петраєвич одержав з нагоди переходу в сталий стан спочинку титул директора канцеляриї.

— **До VII кл. ранґи** урядників державних посунув п. Мiнїстер скарбу люстраторів урядів податкових, старших управителїв податкових: Стан. Шумского і Володисл. Вальтенбергера у Львові та управителя економату і уряду стемплевого Михайла Богуцкого в Чернівцях.

— **Самоубийство.** Студент прав з III року, Стефан Льоренц в домі ч. 8 при ул. Оссолїньских відобрав собі вчера вечером около 8 год. житє через повішенє. Причина самоубийства незвістна. — В недїлю по полудни застрілив ся рядовий краєвої оборони Єхель Гассенбавер, стоячи на вартї коло магазинів при ул. сьв. Софії.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Каси ощадности). Початок о год. 7½ веч.

В четвер, дня 31 марта с. р. „Галька“, опера в 4 дїях Ст. Монюшка. Гостинний виступ Фільомени Лопатиньскої в головній партиї.

— **Дрібні вісти.** Львівска філїя „Просьвіти“ уладжує в недїлю дня 3 цьвітня в сали „Народного Дому“ ювилейний концерт в честь свого 10-лїтного єствованя. — Профоса Саламона Тутмана, котрий переначковував з вязниці листи Гофріхтера, троїтеля офіцирів у Відни, засудив воєнний суд на 3 роки тяжкої вязниці і утрату шаржи та відзначень воєнских. — В Чорткові підчас ресурекциї (воскресної утрені) прийшло до дуже прикрої сцени. Коли сьвященик з монстранцию в руках благословив нарід в дверех костела, якийсь офіцир перебраний по цивільному не здоймив капелюх. Упімнений сьвящеником, щоби здоймив капелюх, вдарив сьвященика з цїлої сили в лице. Після иншої версиї мав сьвященик струтити єму капелюх, а він тричи вдарив сьвященика в лице. — Пропала без вісти служниця у директора гал. банку купецкого п. Жмудского, Кат. Стефанишин, лїт около 20. Єсть підозрінє, що хороша дївчина стала ся жертвою торговельників живим товаром. — До склепу п. Фридрихи Ахтової при улици сьв. Анни добули ся підчас сьвят злодії і вкрали їй товарів вартости 1200 К.

— **Про страшну катастрофу в Екерето** сатмарского комітату на Угорщинї доносять дальше: Забава, котрої жертвою впало таке множество людий, відбувала ся у великій громадскій стодолї і стягнула була богато людий з сусїдних сіл, бо дохід з неї призначений був на будову церкви. Вечером вже була стодола битком набита: щоби нїхто без оплати вступу не входив на забаву затерасовано всї входи а головні великі двері позабивано цьвяхами і лишено лиш так малий отвір, ще могла ледви одна особа перетиснути ся. Цїла „сьвітлиця“ була украшена уплітками із штучних цьвітів і лямпіонами, в котрих горіли сьвічки а крім того осьвітлювало „салю“ ще й богато нафтових ламп.

З якої причини вибух огонь, доси ще напевно не знати і ледви чи удасть ся точно скопетувати. Двояко о тім говорять. Кажуть, що стодола була щільно замкнена не так длятого, щоби нїхто не входив без оплати, як радше длятого, щоби вже взагалі нїхто не входив, бо саля була була битком набита. Отже після одних огонь вибух в середині, після других мали его підложити якісь паробчаки з мести за то, що їх не впущено до середини. Кажуть навіть, що жандармерия вже арештувала кількох підозрінних о підпал. Імовірнїйше однак, що огонь вибух таки в серединї.

Забава дійшла була якраз до найвисшої точки: дві музики приграваль на переміну, коли наraз около півночи займив ся лямпіон і зачав горіти. Кажуть, що якийсь з паробчаків підпивши собі став кидати шапкою в гору і потрутив лямпіон, котрий зачав горіти. Після иншої версиї вибухла лямпа нафтова і від неї займили ся другі, а полумінь бухнула аж під стелю і викликала не-

---

— Так: тішу ся, коли чую, що ви хочете покинути ваше дотеперішне, злочинне житє, капітане Каін; але ваших скарбів не можу я з вами ділити — бо як ви їх здобули?

— Їх не можна вже віддати властителям, Франціско; але я хочу при їх помочи творити добрі діла і буду так робити, Франціско; хочу — жалувати і покутувати.

І знов подав єму при тих словах руку. Франціско надумував ся, чи має єї приняти.

— Я жалую, нехай менї так Бог допоможе, жалую вже тепер всього, що я зробив, Франціско — скрикнув капітан опришків.

— Коли так то прощаю вам як християнин все — відповів Франціско, беручи простягнену руку. — Нехай вам так Бог простить!

— Дай то Боже! — сказав опришок торжественно і закрив руками лице.

Так постояв кілька хвиль, між тим як Франціско уважно єму приглядав ся. Вкінци відкрив лице і зачудований Франціско побачив на єго лицях спливаючі сльози. Франціско не ждав тепер, аж єму Каін подасть руку, лише сам підійшов до него, вхопив єму руку і щиро єї стиснув.

— Нехай тебе Бог благословить, дитино! — сказав Каін — але тепер лиши мене самого!

З легким і вдячностию переповненим серцем вернув Франціско на поклад. Один погляд на єго лице сказав всім, котрі наблизили ся до него, що він не засуджений на смерть і многі, котрі не сьміли до него промовити, витали єго тепер. Чоловік, що здоймав з него кайдани, розглядав ся довкола; то був заушник Гевкурста і не знав тепер, що має робити. Франціско побачив єго і рухом руки приказав єму зійти на долину. Що Франціско має право тут приказувати, всї зараз пізнали; то видко було по тім, коли другий керманич доніс єму, що від сторони вітру показали ся на мори вітрила якогось корабля. Франціско взяв дальновид, аби поглянути. То був великий шунер, що плив скоро розпустивши всї вітрила. Позаяк не хотів, аби хто инший заходив тепер до каюти крім него, зійшов на долину, застукав легко в двері, заки увійшов і сказав капітанови, що наближає ся якийсь корабель.

— Дякую тобі, Франціско; ти мусиш на якийсь час робити службу Гевкурста — то не буде довго тревати і не бій ся, аби я виходив ще на яку добичу. Присягаю тобі, що того більше не зроблю. Але той шунер, котрий тепер нам показує ся, то корабель, який я дуже добре знаю: він вже від довшого часу слїдить за нами і від тиждня вже було моїм бажанєм стрітити ся з ним, аби ще більше крови пролити. Але тепер все зроблю, що зможу, аби єго оминути і утечи перед ним. Більше не можу зробити, Франціско; зловити себе не дам.

— За те я вас не буду ганити. Утечи перед шунером, як гадаю, буде легко, „Местник“ скорійший як всї кораблї.

— Менї здасть ся, що „Антрпрайс“, єго побратим, становить виїмок. То була би хороша забава — говорив Каін і в нїм обудила ся на хвилю знов охота борби — а так буде виглядати на трусливість, коли ми будемо оминати борбу. Але не бій ся, Франціско! — Я обіцяв і додержу слова.

Каін вийшов на поклад і приглянув ся кораблеви крізь дальновид.

— Так, то мусить бути „Антрпрайс“ — сказав голосно так, аби розбишаки єго чули. — Адмірал мусів їх умисно вислати против нас і обсадив своїми найлїпшими людьми. Яка шкода, що наша залога так ослаблена!

— Є нас досить, пане капітане! — замітив один із старших розбишаків.

— Так — відповів Каін — колиб там можна було що більше дістати крім куль і ран; але так не є і я не можу вже людий виставляти на нову небезпечність. Ладьте ся, аби завернути корабель! — додав, сходячи знов на долину.

Службовий корабель адмірала, бо то справдї він наближав ся, був о яких пять миль віддалений від „Местника“ і плив скоро просто на него. Скоро розбишацкий корабель почав завертати, воєнний корабель збільшив ще скорість свого ходу. „Местник“ розпустив тепер також всї вітрила. Розбишаки, що досить вже в своїм житю набороли ся, тепер коли не мали заохоти від Гевкурста і від капітана, старали ся так само пильно уникати борби, як радо єї звичайно глядали.

При перших перегонах кораблів не слїдно було великої ріжниці між обома шунерами; пів години плили оба з вітром і коли Едвард Темпльмор змірив другий раз віддаленє своїм секстантом, не міг замітити, аби хоч би на кількадесять сяжень приплив близше до „Местника“.

— Змінимо трохи напрям — сказав Едвард Темпльмор до свого найстаршого підофіцира — в той спосіб будемо все ще держати ся з боку неприятеля.

Він змінив о половину напрям корабля від вітру і збільшив скорість; єго шунер наблизив ся в наслїдок того більше як о чверть милї до „Местника“.

— Они підходять до нас близше; — сказав Франціско — мусимо значно змінити напрям. (Дальше буде).

чуваний переполох. Всї кинули ся в однїй хвили до дверий і тут завела ся страшна борба. Втікаючи звалили ся одні на других і утворила ся в однїй хвили купа людий може на півтора метра висока а ті що тиснули ся з заду лїзли на попадавших і так особливо мужчини в брутальний спосіб тратували жінки і дівчата. Всї, що були на сподї, згинули від потратованя. Тимчасом огонь обняв і стріху стодоли, а искри стали сипати ся на землю і від них займало ся одїне на людех, котрі мов живі смолоскипи бігали по шопі.

Ратунку не було з нізвідки, бо анї з шопи не можна було видобути ся, анї знадворку не можна було добути ся до неї, бо треба було насамперед стіни розрубувати і валити. Нараз завалила ся цїла криша до середини і горіючі бальки впали на лежачу на земли купу людий і тих, що ще були живі. Заким людем з надворку удало ся розбити стїну, було вже майже по катастрофі. Аж тепер можна було пізнати розміри тої катастрофи і страшні єї наслїдки. В однім місци лежала цїла купа людий, з котрих декотрі згоріли були таки на вуголь. Кров змішана з вуглем і попелом та порозкидані части тїла були доказом тої страшної борби, яку завели з собою ті, котрих тут смерть заскочила.

Але треба й то зазначити, що між нещасливими знайшлись були і справдешні герої. Один з паробків, котрому удало ся видобути з шопи, вернув назад і виратував ще три особи; коли пішов ще за четвертою, сам згинув. Якийсь плечистий мужчина, що вхопив був на руки молоду потратовану дівчину і хотів єї винести, сам згинув в полумінї.

Людий в селї взялась страшна розпука. Нема майже анї одної родини, в котрій би когось не забракло, а суть хати, в котрих вигинули таки цїлі родини. В декотрих остались лиш самі дрібні дїти. Якийсь Стефан Ковач стратив жінку, двох синів, дві дочки і матїр. Якийсь селянин, що хотів ратувати свої дві дорослі дочки, добув ся крізь стріху до шопи, але й сам згинув в полумінї. З одного сусїдного села прийшло на забву 93 осіб а вернуло лиш 11. Після урядової депеші, яку одержало міністерство справ внутрішних в Будапешті, згинуло в Екерето 300 осіб а 70 єсть тяжко поранених.

Тїла нещасливих, котрих розпізнано, вкладано зараз до домовин і хоронено на місцевім кладовищи а котрих годї було розпізнати, хоронено в спільнім гробі. Минулої ночи поховано 122 таких трупів в гробі довгім на 9 а широкім на 6 метрів. Та й на кладовищи діяли ся страшні сцени. Гробарі зразу не хотїли ховати трупів, бо насамперед хотїли вишукати тїла своїх найблизших. Один гробар утратив аж шестеро осіб із своєї родини. Кладовище було переповнене людьми а жаль і розпука тих, що остались при житю, не дасть ся описати.

— **Мануня Тарновска.** Молода пара вернула небавком до Києва, винаймила тут собі велике помешкане і стала жити весело. Молоді, хороші, веселі і богаті держали они свій дім отвертий для всїх „з товариства", хто лиш мав охоту до забави. Відбували ся вечерки, на котрі не запрошувано старших осіб а на забави з танцями приходили доньки без материй і ґувернанток. По веселих пирах і забавах вибирало ся цїле товариство до театру або до великих реставраций та всїляких инших публичних льокалїв а всї пили радо, бо Васюк за все платив, щоби лиш своїй молодій жіночцї зробити приятність. Купував їй дорогі сукнї і всїлякі окраси, устроював їй забави, а все лиш, щоби догодити своїй Мануні, котра розкошувала мов би якась королева і не знала більше нічого, як лиш бавити ся, убирати ся в дорогі сукнї, добре їсти і пити та гуляти. Бувало нераз так, що она упившись в якімсь кабаретї, вискочила навіть на фортепян і танцювала по нїм.

Аж ось вмерла бабуня, що опікувала ся молодою парою, а небавком помер і батько Тарновский, не лишаючи майже нїякого майна. Мануня привикла була до всїляких вигод і збитків, та не могла тепер без них обійти ся. Васюк не міг вже нїчого роздобути і став згризливий та шукав розради у винї і у других жінок а Мануня шукала гроший і забави. Виздили щораз частїйше на Ріверу: в Парижи розлучали ся, але відтак з'їздили ся знов разом і разом вертали до Києва. Відтак стала Мануня сама виїздити за границю. Дитину, яку привела на сьвіт, плекала насамперед мамка, відтак бона а пізнїйше виховувала ґувернантка.

† **Померли:** О. Теодор Левицкий, парох-ювилят з відзнаками крилошаньскими в Кулачківцях, упокоїв ся дня 25 марта в 81 р. житя а 55 роцї сьвященьства. — О. Теофан Куницкий, радн. конс. і парох в Оріхівци, скалатского деканата, упокоїв ся дня 26 марта, в 67 р. житя а 42 р. сьвященьства. Похорони відбули ся ві второк дня 29 марта. На парохії в Оріхівци оставав покійний 32 роки, де єго батько Матвій і дїд Стефан були парохами. В Оріхівци і прилученій Чернилівцї побудовав покійний дві величаві муровані церкви. Покійний лишив по собі чотирох синів: о. Володимира, пароха Пальчинець, о. Миколу, сотр. в Лежанівцї, о. Леонтія, духовника гр. кат. семінариї у Львові, Корнила, богослова, та дві доньки, одну замужну за о. Дяковом в Жеребках, а другу за о. Кіжиком в Маґдалївцї. Покійний був взірцевим сьвящеником і щирим народовцем.

Наука, штука і лїтература.

— **„Господарскої Часописи"** ч. 5 з дня 25 марта містить в собі: Десятилїтє „Сїльского Господаря" (Дальше). — Як піднести запустїле і задовжене господарство. — Дещо про сійбу. — Кілька слів про компост. — Дві найпожиточнїйші раси курий. — Вісти з „Сїльского Господаря". — Вісти господарскі. — Всїлякі ради. — Всячина.— Переписка зі всїми і для всїх. — Надіслане. — Торги. — „Господарска Часопись" виходить кождого 10 і 25 що місяця а річна передплата виносить 4 К. Редакция, адміністрация і експедиция „Господарскої Часописи" містять ся в домі „Просьвіти" Ринок ч. 10.

— **Дзвінок**, ілюстрована часопись для дїтий і молодїжи, містить в 5. ч. з дня 10 с. м. отсї статї: К. Г.: В Шевченкові роковини. — К. Г.: Один вечір з житя Шевченка в Київі. — К. Г.: Княжичі. — Дві долї (стих). — Турґенєв: Горобець. — К. Г.: Ростина оаза. — Т. Шевченко: „Де стовпи небо підпирають..." — Др. І. Демянчук: Казка про Ґіґеса. — Е. Сетон Томпсон: Клусовик. Матери зьвірят. — Дещо про комету Гелея. — Веселий кутик. — Кухня ляльок. — Праця і забава. — Переписка редакциї. — Додаток для малих читачів: Курка Марина і киця Бурка. — Як бавили ся жаби.

— **Нова часопись.** У Львові почала виходити нова часопись п. з. „Еміґрант", часопись „Товариства сьв. Рафаїла", для охорони руских еміґрантів з Галичини і Буковини. Виходить поки що пять разів до року, що два місяцї, і коштує 1 К річно. Адреса редакциї і адміністрациї: Львів, ул. Коперника ч. 36. Зміст 1. числа за марець 1910: Чого ми хочемо? — Пересторога для американьских переселенців. — Чи їхати до Бразилїї? — Листи з чужини. — Всячина. — Добрі ради і загадки.

До 1. числа „Еміґранта" долучено 10-ту книжочку „Бібліотеки Основи" п. з. „Торговля дівчатами" осторога для еміґранток від „Тов. сьв. Рафаїла" у Львові.

— **Катальоґ книгарні Наукового тов. імени Шевченка** у Львові, Ринок ч. 10. Рік 1910. Від давнїйших катальоґів книгарні Наукового товариства ім. Шевченка відріжняє ся виданий отсе користно тим, що після поазбучного спису книжок по авторам він подає реальний спис книжок по змістови. І так систематичний показчик подає книжки по таким катеґориям: 1. Богословіє, 2. сїльске господарство, 3. драматичні твори, 4. история, етноґрафія, археольоґія, фолькльор, популярні історичні розвідки, 5. україньска і всесьвітна лїтература, 6. медицина, ґіґієна, алькоголізм і популярні розвідки про слабости, 7. книжки для молодїжи, 8. белетристика, 9. педаґоґія, 10 поезиї. 11. правнича лїтература, 12. природні науки, 13. штука. — Для тих, що потребують купувати книжки для себе або для бібліотек, буде сей катальоґ дуже вигідним придбанєм. Книгарня висилає єго на бажанє дармо і оплатно.

Телеґрами.

Нірнберґ 30 марта. Зі всїх сторін Бавариї надходять вісти о снїгах.

Київ 30 марта. Сербский король Петро прибув тут вчера о 5 год. по полудни. На двірци повитала єго почетна сторожа. Комендант міста вручив єму при повитаню хлїб і сіль. Голова славяньского благотворительного комітета, проф. Фльориньский виголосив бесїду в сербскій мові. Король поїхав відтак до соборної церкви, де єго повитали епископи, а відтак до палати, де в єго честь відбув ся обід. Вечером був король в опері і театрі.

Константинополь 30 марта. Король болгарский вислав з Адріянополя депешу до султана, в котрій дякував за величаве приняте.

Атини 30 марта. Часопись „Есперіні" доносить, що король підписав рішенє в справі скликаня народних зборів, одержавши вість о манїфестї в справі розвязаня лїґи войскової.

Вашінґтон 30 марта. Палата репрезентантів призволила на слїдство з причини закиду, що у Вашінґтонї інтересенти корабельні пробовали перекупити членів конґресу в справі предложеня о запомогах корабельних.

Цїна збіжа у Львові.

дня 25-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . . .	12·50	до	12·70
Жито	8·70	„	8·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний . .	6·20	„	6·50
Ячмінь броварний . .	7·—	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня . .	9·—	„	12·—
Вика	6·80	„	7·10
Бобик	6·80	„	7·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова . .	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо . .	—·—	„	—·—
Конюшина червона . .	60·—	„	70·—
Конюшина біла . .	65·—	„	80·—
Конюшина шведска . .	75·—	„	85·—
Тимотка	22·—	„	25·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).